

Donna Ashcroft

Een plek om
opnieuw te beginnen

1

Evie Stuart nam een grote teug frisse Schotse lucht en keek naar de hoge bergen rondom Buttermead Farm. Ze liep over het brede grindpad van hun boerderij naar de drie joerten die ze verhuurden aan vakantiegangers. De zon scheen deze ochtend en op het smaragd-groene gras van de omringende weilanden stonden honderden donzige schapen die Evies familie hield voor hun wol. Miss Daisy, een dwerggeit met een zachte zwart-witte vacht en oortjes die ze van Yoda kon hebben geleend, mekkerde vrolijk terwijl ze vlak naast haar meeliep.

‘Morgen, meissie,’ zei Evies pa, Grant Stuart, die de reparatie van een houten hekpaal onderbrak om zijn dochter een kusje boven op haar hoofd te geven. ‘Hoe voel je je?’ Er verschenen bezorgde rimpels op zijn bruine, verweerde gezicht, en zij knikte en perste een glimlachje tevoorschijn.

‘Uitstekend,’ zei Evie geruststellend. ‘Ik ga even schone handdoeken neerleggen.’ Ze hield het geurige blauwe stapeltje omhoog en wierp hem een kushandje toe, waarna ze doorliep voor hij nog meer vragen kon stellen. Vrijwel onmiddellijk botste ze tegen haar moeder op.

‘Evie!’ Fiona Stuart had lang rood haar, dezelfde kleur als haar dochter, en een jeugdig, knap gezicht, al was ze bijna vijftig. Ze was sinds het aanbreken van de dag op om met Evies vader de schapen te voeren. Er zat een spatje modder op haar neus, dat Evie met een vinger wegveegde. ‘Zijn de joerten klaar?’ vroeg Fiona. Zaterdag was wisseldag en Evie had eerder die ochtend de badkamers gesopt, gestofzuigd en de bedden verschoond. Ze hoefde alleen nog schone

handdoeken neer te leggen en dan had ze tijd voor zichzelf, althans tot ze naar de luchthaven van Inverness moest rijden, maar daar ging ze nu niet over nadenken.

‘Alles is klaar.’ Evie probeerde langs haar moeder te lopen, maar Fiona legde een hand op haar schouder.

‘Gaat het wel goed met je?’ vroeg ze, terwijl ze Evie vriendelijk fronsend aankeek. ‘Je ziet er moe uit en oma Agnes zei dat ze je gisteravond door je kamer hoorde ijsberen.’

‘Het gaat uitstekend,’ zei Evie opnieuw terwijl ze haar vrolijkste grijns tevoorschijn toverde. ‘Tot straks, mam,’ voegde ze eraan toe alvorens ze verder liep over het pad en haar pas versnelde toen ze de eerste joert naderde, zodat ze naar binnen kon verdwijnen.

Een uur later stak Evie een teen in het kleine binnenmeer aan de rand van de familieboerderij, en tilde haar bleke gezicht op naar de zon van de late ochtend. Het water was vandaag zeegroen, als een onontdekte baai aan de Middellandse Zeekust, maar het was slechts vijftien graden Celsius.

Mèèh! Miss Daisy stak één hoef in het water en klaagde luid.

‘Ik ben zo terug,’ mompelde Evie, terwijl ze haar viervoetige metgezel nakeek die zich had omgedraaid om het strandje te gaan verkennen. Huiverend waadde Evie nog iets verder het heldere water in en ze was blij dat ze de pijpen van haar donkerblauwe broek had opgerold. Voor haar, ergens op de leigrijze berg die half bedekt was met struikgewas en bomen, begon een spreekw te tsjilpen. Evie sloot haar ogen en genoot van de eenzame plek en de zachte bries tegen haar wang, en dacht niet aan de rit naar de luchthaven van Inverness van straks. Haar schuldgevoel en verdriet waar ze af en toe nog steeds last van had, zette ze van zich af en ze genoot nog even van de stilte. Blij dat niemand aan haar vroeg of het goed met haar ging. De rust duurde maar heel even voor Evie het snerpende geluid van grind achter haar hoorde, en teleurgesteld speurde ze de heuvel af die Bonnie Lochan scheidde van de groene weiden van Buttermead Farm.

‘Wie is daar?’ vroeg ze aan de geit, en ze vroeg zich af of ze gek werd. Toen ze nog een voetstap hoorde en er niet onmiddellijk iemand tevoorschijn kwam, sprong Evie het water uit. Ze probeerde

de pijnlijke steken van de stenen onder haar voetzolen te negeren en liep snel naar de andere kant van het strandje op zoek naar een schuilplaats. Als oma Agnes of haar moeder naar haar op zoek was, was ze het komende halfuur bezig hen ervan overtuigen dat ze het in haar eentje prima naar haar zin had. Op een paar meter van het water was een grote zwarte rots, maar die was waarschijnlijk niet groot genoeg om haar te verbergen. Toen Evie het grind nog eens hoorde knerpen, viel haar oog op wat dicht groen struikgewas rechts van haar. Vlug verschool ze zich daarachter, want ze wilde per se nog een paar kostbare momenten voor zichzelf hebben. Toen boven op de heuvel het hoofd van een onbekende verscheen, kroop ze nog verder uit het zicht.

Het leek een lange man – zeker één meter tachtig – en hij had veel te veel kleren aan voor juli. Evie zag hoe hij naar het strand kuierde en de kleine rugzak die hij bij zich had op het grind liet vallen, voor hij een lange, diepe teug lucht opsnoof. Miss Daisy liep naar hem toe en snuffelde aan zijn schoenen, waarna ze haar kop omdraaide en met blauwe ogen in de richting van Evies schuilplaats knipperde. Evie hield heel even haar adem in en overwoog zich bekend te maken, maar toen liep de geit een andere kant op om te snuffelen aan een struik die in het korrelige zand groeide. De man bekeek haar lievelingsdier eventjes in stilte, voor hij zich boog om zijn donkere schoenen uit te trekken. Hij gooide ze achteloos weg en trok aan zijn dikke zwarte sokken, duidelijk van plan om te gaan pootjebaden.

Het binnenmeertje lag in het grote gebied met landbouwgrond dat eigendom was van Evies familie, maar het meer was geen particulier eigendom. Toch was ze niet gewend om hier onbekenden tegen te komen. De meeste bezoekers kwamen uit Lockton, het dorp in de buurt, en de overige waren toeristen die in de joerten van de boerderij verbleven, maar de nieuwe gasten zouden pas over een paar uur aankomen.

Evie keek geboeid toe hoe de man zich uitstreckte en de knopen in zijn schouders losmaakte. Hij had lange, sierlijke armen, ondanks de vele lagen die hij aanhad. Ineens knoopte hij zonder waarschuwing zijn groene linnen broek los, opende de rits, trok hem uit en

gooide hem op het hoopje van schoenen en sokken dat hij had gevormd op de stenen. Evies mond viel open toen binnen enkele seconden ook zijn fleece op de grond viel, rap gevolgd door een zwart T-shirt. Nu droeg hij alleen nog een slobberig wit shirt met lange mouwen en een eenvoudige boxershort.

Evie ademde uit en wenste dat ze door de aarde verzwolgen zou worden. Ze had geluid moeten maken; nu was het te laat om toe te geven dat ze zich had verstopt.

Ze keek toe hoe de man zich omdraaide en snel naar het water liep, zich er schijnbaar niet van bewust dat het koud was. Toen dook hij erin en deed hij vier snelle, krachtige halen waarna hij omkeerde en weer naar het strand zwom. Het shirt zat nu tegen zijn torso geplakt en verried brede schouders en een gespierde borst, waar Evie haar ogen niet van af kon houden. Opeens trok hij het shirt ook over zijn hoofd en wierp het op de stenen, waar het met een zompig geluid neerkwam. Evie kneep gegeneerd haar ogen dicht en wachtte enkele ogenblikken om de man tijd te geven droge kleren aan te trekken zodat zij kon ontsnappen. Maar toen ze ze weer opendeed, stond hij zwijgend op dezelfde plaats wezenloos naar het open water te kijken. Had hij het niet koud? De zon scheen wel, maar er stond ook wat wind.

Hij had zich een stukje omgedraaid, merkte Evie op, want ze kon nu een vaag litteken zien dat over het grootste deel van zijn rechterzij kronkelde en rimpels trok in zijn huid, waardoor die eruitzag alsof hij was gesmolten. Heel even wou Evie dat ze de man zou kunnen vragen hoe hij daaraan kwam, voor ze deze gedachte van zich af schudde. Ze slikte, negeerde haar ongelijkmatige hartslag en het zweempje schuldgevoel nu ze nog steeds zat te kijken. Ze zou wachten tot hij zich had aangekleed en was vertrokken, waarna zij de geit beet zou pakken en tussen de tenten door terug kon glippen naar de boerderij. Met een beetje geluk zou hij nooit weten dat zij daar was geweest.

Maar toen hij zijn duimen in de band van zijn doorweekte zwarte boxer stak en die langzaam aan de daling over zijn billen begon, moest Evie wel 'Stop!' gillen. Voor Miss Daisy was die schreeuw een sein om onmiddellijk naar haar toe te lopen, waardoor haar schuilplaats werd verraden.

‘Krijg nou wat. Zit je me te bespieden?’ De man sprak met een Amerikaans accent, uit Boston, dacht Evie. Hij draaide zich abrupt om en keek recht door het dunne scherm van struikgewas in haar ogen. De zijne waren donkergrijs, de kleur van wolken die Bijbelse stormen aankondigden, eropuit gestuurd om de wereld omver te blazen. Hij zag er doodmoe uit, maar zelfs de groeven rond zijn ogen en donkere stoppels op zijn kin konden de kracht van zijn filmsterrenschoonheid niet verhullen. Evie klemde haar kaken op elkaar voor ze iets g nants deed, zoals haar lippen likken. Net als de hond van Pavlov. Ze schudde vol walging haar hoofd. De geringste zweem van een knap gezicht of alle hormonen in haar lichaam ontploften al. Ze had duidelijk niks geleerd van de voorgaande twee jaar.

‘Ik was...’ Evie keek zoekend naar een verklaring om zich heen.

‘Mij aan het bespioneren.’ Hij keek geïrriteerd.

‘Je bent op verboden terrein,’ beschuldigde ze hem, terwijl ze uit haar schuilplaats kwam en haar ogen dwong zich af te wenden van zijn bruine gespierde borstkas. ‘Hier komen alleen gasten uit de joerten van de Buttermead Farm.’ Dat was onwaar, maar dat zou ze niet toegeven aan hem.

‘Ik b n een gast.’ De man keek haar recht aan terwijl ze op hem af liep. ‘Vanochtend vroeg met het vliegtuig uit New York aangekomen. Al kwam degene die mij van de luchthaven zou ophalen niet opdagen.’

‘Ben jij...’ Evie keek op haar horloge en ze wist dat ze rimpels op haar voorhoofd had. ‘Mr Ryder?’

‘Callum,’ vulde hij aan.

‘Ik... ik moet jou over drie uur ophalen.’ Ze had juist met het oog daarop de Land Rover van haar pa leeggehaald. Ze kregen niet vaak een Amerikaanse gast, en al helemaal niet eentje die voor vier weken had gereserveerd, en haar ouders hadden erop gestaan hem de beste service te verlenen.

‘Dus jij bent de chauffeur die niet kwam opdagen...’ Callum kon het duidelijk maar matig waarderen. ‘Was je zo druk met het bespieden van de lokale dieren dat je niet kon komen?’

‘Ik...’ Evie kneep haar lippen samen. ‘Ik dacht dat je om kwart voor twee landde.’ In werkelijkheid had ze het niet gecontroleerd.

Zijn mond vertrok, en Evie zag voor het eerst dat die dezelfde vorm had als die van haar ex; ze vroeg zich af of hij net zo goed kon liegen.

‘Zo laat vertrekt mijn vlucht naar huis. Kan het zijn dat je de tijden door elkaar hebt gehaald?’ vervolgde hij met een knorrige blik.

‘Nou... ik...’ Evie probeerde het kalme gevoel van eerder terug te roepen. Was het zo? Of had haar onderbewustzijn haar beschermd? ‘Ik weet het niet,’ erkende ze, maar ze weigerde zich te verontschuldigen voor ze het briefje had bekeken dat oma Agnes haar had gegeven. Haar blik viel onwillekeurig op zijn lichaam. ‘Zou je misschien wat kunnen aantrekken?’ zei ze bits, omdat ze zich niet op haar gemak voelde. ‘Het is hier Miami Beach niet.’

Callums blik dwaalde af naar het water. ‘Ik ben van plan nog even te zwemmen om wakker te worden voor de jetlag toeslaat. Ik heb werk te doen in Schotland en daar wil ik graag aan beginnen.’

‘Het water is ijskoud, zoals je waarschijnlijk wel hebt gemerkt,’ legde Evie uit op een toon die overeenkwam met die temperatuur. ‘En ik ga niet babysitten. Je bent nu niet in Amerika, Mr Ryder: er zijn hier geen badmeesters voor het geval je in nood komt.’

Zijn glimlach was kil. ‘Alleen nog een korte duik.’ Hij keek langs zijn borst naar beneden. ‘Deze keer zonder hinderlijke kleren. Ik red me wel, ik heb ergere dingen dan dit overleefd.’ Zijn ogen vernauwden zich een fractie, alsof er een herinnering achter flakkerde. ‘Je oma Agnes vroeg me jou te zoeken toen ik haar vertelde dat ik deze kant op ging. Volgens haar zou je een kaart voor me hebben, me een rondleiding door het dorp geven, misschien wat eten voor me bij elkaar scharrelen. Of heb je iets belangrijkers te doen?’ Hij nam hun verlaten omgeving in zich op.

‘Om eerlijk te zijn heb ik het erg druk,’ mompelde Evie, die wou dat haar oma haar niet meer in contact bracht met ongetrouwde mannen. ‘Ik moet vruchten plukken, schapen controleren.’

‘Gasten ophalen bij de luchthaven?’ vulde Callum schalks aan. ‘En vanavond?’

Een verbijsterd moment vroeg Evie zich af of hij haar mee uit vroeg. ‘Ik heb een vriend,’ flapte ze eruit, zich realiserend dat haar wangen daarbij felroze werden, en vloekten bij haar haren. Jammer

dat ze 's ochtends niet de moeite had genomen om er een staart in te maken. Ze wist dat de lange, rode lokken op haar schouders lagen, waardoor ze er wild uitzag; en, in de woorden van haar ex, 'rete sexy'.

Als Callum al verbaasd was over deze bekentenis, dan liet hij dat niet merken. 'Ik vermoed dat je h m nooit hebt laten wachten op een luchthaven?' Hij zuchtte en schudde zichtbaar zijn rothumeur van zich af. 'Maar jammer dat je al bezet bent, ik had graag een vakantieľiefde gehad...' Hij grijnsde.

'Is toast, jam en thee voldoende voor een laat ontbijt?' vroeg Evie vinnig, terwijl ze haar broekspijpen over haar kuit en enkels rolde, haar schoenen van de oever oppakte en weer aantrok. Ze had al een keer een gebroken hart gehad door een vleierige man; dat zou haar niet nog eens overkomen.

'Geweldig.' Hij grijnsde. 'Maar ik heb liever koffie dan thee, als-je-blijft, met een beetje room, als het niet te veel moeite is.'

'Ik neem aan dat je met room melk bedoelt?' Evie hield haar adem in toen hij knikte. 'Zal ik het eten naar de joert brengen?'

Callum schudde zijn hoofd. 'Ik kom wel naar de boerderij. Je oma zei dat we elkaar zo konden leren kennen.' Hij lachte, zodat zijn perfecte Amerikaanse tanden te zien waren waardoor er paniek in haar buik uitbarstte. 'Als jij al verkering hebt, zal ik haar het hof moeten maken, denk ik. Is het oké als ik daar over veertig minuten ben? Als je niet wordt afgeleid... en als ik de duik overleef, tenminste.' Hij wierp een blik op het water.

'Hoe zit het met je bagage?' vroeg Evie stijfjes, met een blik op de rugzak die hij op het strand had gelegd. 'Is dat alles wat je bij je hebt?' Zo ja, waarom liet hij dan zijn kleren nat worden?

Callum schudde zijn hoofd. 'Ik kwam je vader tegen toen de taxi me afzette. Hij zei dat hij mijn koffer in de joert zou zetten.' Hij schoof zijn duimen weer in zijn boxershort, en Evie trok haar wenkbrauwen op. 'Mag ik even?' vroeg hij terwijl zijn glimlach nog vrolijker werd. Nu was hij haar aan het plagen.

'Ik ben op een boerderij opgegroeid, Mr Ryder.' Er woei een windvlaag door haar haren en ze schoof ze van haar gezicht, zonder acht te slaan op de waardering op het zijne. 'Er is niet veel wat ik niet heb gezien en heel weinig wat mij in verlegenheid brengt. Maar ik

zou er nog eens goed over nadenken of je dat wel wilt doen.’ Ze sloeg haar ogen neer, waarna ze een theatrale blik op het water wierp. ‘Er zit daar een snoek met reusachtige tanden... en we weten dat hij bijt.’

Daarop liep ze vlak langs hem weg, waarbij ze tevreden opmerkte dat hij fronsend naar het meertje keek – en dat hij de band van zijn natte boxer had losgelaten.

‘Miss Daisy,’ riep Evie naar haar geit, die knerpend over het grind liep en aan het getrippel van haar poten hoorde ze dat de geit achter haar aan liep. Eén punt voor de meisjes. Ze moest zich inhouden om niet triomfantelijk een boks te geven. Evie Stuart was niet van plan zich weer door een man te laten inpakken. Zeker geen vleiende Amerikaan.

Maar terwijl Evie heuvelopwaarts richting Buttermead Farm liep, hoorde ze plotseling een schaterlach achter zich, gevolgd door een harde plons... en ze besloot zich niet om te draaien.